

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.D., zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín,** proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary,** v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015 č. j. 1628/DS/15-3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou ze dne 31. 8. 2015, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“ nebo „krajský soud“) doručenou dne 7. 9. 2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015 č. j. 1628/DS/15-3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále též „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 27. 3. 2015 č. j. OD-4048-2/13394/2015/OM (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky uplatněné

proti všem provedeným záznamům, kterými bylo ke dni 27. 1. 2015 dosaženo 12 bodů v registru řidičů, a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů byl potvrzen.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve konstatoval, že žalovaný jako odvolací orgán naprosto nereflektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch odvolatele. Žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných, a významně tak narušil právní jistotu žalobce. Žalobce měl za to, že byl zkrácen na právech, která mu přísluší, resp. postupem správního orgánu, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobní body konkretizoval žalobce následovně. Žalobce v první řadě namítal, že odvolací správní orgán se naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí bylo zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí totožného odvolacího správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných, např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, vyplývá ustálená praxe odvolacího správního orgánu, a to hlavně v tom směru, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, což činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje, a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek (č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3) ze dne 19. 5. 2015, kdy správní orgán odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct(!) se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

Další námitku žalobce spatřoval v nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu odvolací správní orgán uvedl, že tyto posuzovat nemohl, byť praxe popsána v předcházejícím bodě vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posoudil, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které z pohledu zákonem kladených požadavků na tento druh rozhodnutí nese. Příložená rozhodnutí v blokových řízeních - série HG/2014, číslo bloku G 1498901, a série GF/2013, číslo bloku F 0832677, nesplňují ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013, číslo bloku C 1404971, je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.

Podklad pro záznam bodů nepovažuje žalobce za způsobilý zejména v následujících případech:

i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví: „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“, či ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví: „Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h⁻¹.“ v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví „řídít se světelnými, případně i doprovodnými

akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“ v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. (dle žaloby v části b.i)

ii) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tak aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích, nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. (dle žaloby v části b.ii)

iii) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tak aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu (věc sp. zn. 4 As 127/2014) vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem je v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku vyplývá, že je třeba takového podkladu posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá skutečnost, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost. (dle žaloby v části b.iii)

Třetí část námitek se týká náležitostí pokutového bloku ze dne 27. 1. 2015. Žalobce uvedl k pokutovému bloku ze dne 27. 1. 2015 série GE/2014 E2093188, následující. V kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f)4“. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dle žalobce rovněž vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci). Rovněž není dle žalobce jednoznačně seznatelné místo spáchání přestupkového jednání, když v bloku je uveden pouze název obce a ulice, kdy ovšem ulice Revoluční měří cca 1 km, a popis „u zahrádek“ místo přestupku neupřesňuje. Kolonka „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ obsahuje neúplný údaj o místě spáchání přestupku.

Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedená již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4z.č.361/2000“ přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce v této souvislosti rovněž namítá, že údaje o oprávněné úřední osobě jsou částečně čitelné.

K blokové pokutě ze dne 20. 8. 2013 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f)4“. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je v rozhodnutí popis skutku ve formátu „rychlost“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž v kolonce pro vyličení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedená již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4z.č.361/2000“ přičemž správná právní kvalifikace zní § 18

odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích... Žalobce uvedl, že „dle judikatury NSS platí, že: (volně citováno) Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 18 odst. 4 viz výše) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.“

Žalobce tedy zpochybňuje způsobilost shora citovaných pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, kdy a kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit strohými a zkratovitými formulacemi tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 4 As 127/2014-39.

Na základě shora citovaných výtek se žalobce domáhá, aby se věcně a místně příslušný soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Toto by měl příslušný krajský soud zejména s odkazem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze kterého mimo jiné vyplývá, že: „S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilost bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.“ Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 27. 1. 2015 a 20. 8. 2013.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 29. 10. 2015, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve popsal dosavadní průběh správního řízení. Žalovaný zaujal k námitkám následující stanovisko. Z obsahu spisové dokumentace je zřejmé, že veškerá oznámení PČR o uložení pokut v blokovém řízení, vůči nimž námitky směřovaly, obsahují dostatek údajů o spáchaných přestupcích, ale i údaje o přestupci a v případě zpochybnění těchto oznámení byla spisová dokumentace doplněna rovněž o ověřené kopie pokutových bloků. Veškerá oznámení i pokutové bloky obsahují dostatečné množství údajů, na pokutových blocích nejsou použity žádné zkratky, jednání odvolatele je popsáno slovy, je s jiným jednáním zcela nezaměnitelné a tyto podklady prokazují, že se žalobcem namítané přestupky staly a že se jich dopustil právě žalobce. Zpochybněná oznámení byla posouzena ve vzájemném kontextu s pokutovými bloky, kdy nebyly při zohlednění specifik blokového řízení nalezeny žádné nesrovnalosti, vadná právní kvalifikace či jakékoliv pochybnosti o

místu spáchání přestupku či o samotném skutku. Pokutové bloky se v předepsaných náležitostech shodují s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení. Vzhledem k výše uvedenému je žalovaný, stejně tak jako orgán I. stupně, toho názoru, že na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení bylo možné záznam bodů do registru řidičů provést. Hodnocením rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje se žalovaný nezabýval, neboť okolnosti posuzovaného případu jsou odlišné od projednávané věci jmenovaným krajským úřadem.

S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke zkrácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“ nebo „*zákon č. 361/2000 Sb.*“).

Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin.*

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v první žalobním bodu tvrdil, že žalovaný se nezabýval předloženými důkazními prostředky a zejména nevyhodnotil odlišnou rozhodovací praxi jiných správních orgánů projednávající obdobné věci s tím, že správní orgány by měly právě ve věcech se shodnými, či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, přičemž žalobce měl za to, že správní orgán měl následovat postupy Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK49924/2014Na, ze dne 22. 10. 2014 č. j. MSK 126113/2014, a v rozhodnutí ze dne 12. 11. 2014 č. j. MSK 121761/2014. Touto námitkou patrně žalobce poukazoval na nedodržování ust. § 2 odst. 4 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Toto zákonné ustanovení kromě zásady legitimního očekávání zakotvuje též zásadu individuálního posouzení každé věci. Skutečnosti žalobcem tvrzené pouze v obecné rovině však neumožňují soudu vyjádřit se ke vznesené námitce, zda při rozhodování Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a žalovaného ve věcech shodných, či obdobných s věcí aktuálně projednávanou, byla respektována zásada individuálního posouzení každé věci a současně zásada legitimního očekávání. Krajský soud totiž nezná skutkové okolnosti případů rozhodovaných Krajským úřadem Moravskoslezského kraje a pouze z předložených kopií rozhodnutí není možné bez znalosti spisového materiálu posoudit, zda správní orgán v těchto případech postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Námitku žalobce tak soud pokládá za nedůvodnou.

Žalobce dále v žalobě uváděl pouze v obecné rovině skutečnosti, pro které nepovažuje podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče za způsobilý a uváděl celkem tři oblasti, ve kterých rozváděl argumenty pro své tvrzení. Argumentace žalobce v této části žaloby však byla zcela obecná a bez vazby na projednávaný případ. Úvahy žalobce ve vztahu ke způsobu, jakým dostatečně specifikovat přestupkové jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných, žalobce souhrnně uváděl obecné argumenty použitelné pro jakékoliv případy, jejímž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Žalobce tak uváděl námitky zcela obecného charakteru, aniž by v tomto žalobním bodě upřesnil, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí. Takovéto tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností je tvrzením nedůvodným, jak ostatně dovodil např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5As 10/2015-27, dostupném na www.nssoud.cz.

Třetí okruh námitek žalobce zaměřil na konkrétní nedostatky pokutových bloků ze dne 27. 1. 2015 a 20. 8. 2013. Žalobce namítal k pokutovému bloku ze dne 27. 1. 2015 série GE/2014 E2093188, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měl pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, když blok neobsahuje přesné místo spáchaného přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), když v bloku je uveden

pouze název obce a ulice, kdy ovšem ulice Revoluční měří cca 1 km, a popis „u zahrádek“ místo přestupku neupřesňuje. Kolonka „Doba, místo a popis přestupkového jednání“ obsahuje neúplný údaj o místě spáchání přestupku. Rovněž v kolonce pro vyličení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedená již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4z.č.361/2000“ přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích... V uvedeném pokutovém bloku je popis skutku: „15:40 hod 27. 1. 2015 Nové Sedlo, Revoluční, u zahrádek § 18/4 z. č. 361/2000 – řidič mot. voz. RZ ... překročil rychlost v obci 50/72/69“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobce porušil vozidlem s RZ: ... ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*), když jel v obci s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/hod s naměřenou rychlostí 72 km/hod po toleranci 69 km/hod a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Jako místo spáchání přestupku byla jasně označena ulice Revoluční v obci Nové Sedlo. Jako přestupce byl identifikován žalobce a blok je opatřen jeho podpisem. Výše pokuty činila 300,- Kč a žalobce ji na místě zaplatil. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Zde je namístě upozornit, že na pokutovém bloku jsou omezené možnosti pro vyjádření příslušných skutečností. Podle § 85 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích se na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Přiměřeně je pak nutno aplikovat § 77 přestupkového zákona o výroku rozhodnutí, avšak nelze odhlédnout od toho, že se nejedná o klasické rozhodnutí, ale o blok (byť soudní praxe posunula jeho vnímání také jako rozhodnutí, ovšem rozhodnutí *sui generis*). Na to pak navazuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud považuje za významné citovat z rozsudku kasačního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20, kde je mj. konstatováno toto: „(...) *S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.*“. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat jinak, než že v některých případech se dovodí srozumitelnost informací uvedených na pokutovém bloku i s určitým výkladem, třeba použitím obvyklých zkratk apod. Ostatně, hlavním kritériem pro posouzení toho, zda konkrétní jednání je v pořádku nebo ne, je to, zda skutečně ten skutek a jeho právní kvalifikace jsou popsány tak, aby byly srozumitelné a odlišitelné od jiných skutků. Soud je přesvědčen, že na úrovni žalobcovy argumentace nelze správnímu orgánu vytknout žádné pochybení. Lze dodat, že určitá srozumitelnost vyplývá i z toho, že bloky byly žalobcem podepsány, tedy žalobce zřejmě věděl, co podepisuje, a v okamžiku, kdy tak činil, mu to bylo dostatečně srozumitelné.

Pokud jde o námitky žalobce ohledně místa spáchání deliktů s tím, že není zřejmé, zda bylo sankcionováno překročení zákonem dovolené rychlosti „*na soukromém pozemku či pozemní komunikaci*“, je nezbytné konstatovat, že již z konkretizace zákonných ustanovení na pokutových blocích je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo delikttní jednání žalobce na „*pozemních komunikacích*“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ostatně ani netvrdí, v případě jakého přestupku se mělo jednat o prostor „*mimo pozemní komunikaci*“.

K námitce žalobce týkající se nedostatků pokutového bloku ze dne 20. 8. 2013 soud uvádí, že ani tuto nepovažuje za důvodnou. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgány jakožto podklad pro zapsání přestupku ze dne 20. 8. 2013 použily oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 21. 8. 2013 č. j. KRPK-75231/PŘ-2013-1900DP a nikoli samotný pokutový blok, přičemž je nutno podotknout, že ve smyslu ust. § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu lze považovat podkladem způsobilým pro zápis bodů do registru řidičů právě oznámení o uložení pokuty. Správní orgán si vyžádal jen pokutový blok ze dne 27. 1. 2015, a to na základě informace o podání podnětu k přezkumnému řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení série GE/2014, E2093188 ze dne 27. 1. 2015 ve výši 300 Kč, kde žalobce zpochybňoval způsobilost předmětného pokutového bloku pro zápis bodů do registru řidičů. Co se týče pokutového bloku ze dne 20. 8. 2013 soud uvádí, že žalovaný ani správní orgán I. stupně nepochybily, když si tento nevyžádaly a vycházely pouze z oznámení o uložení pokuty ze dne 21. 8. 2013. Žalobce totiž v průběhu řízení dostatečným způsobem nezpochybnil údaje obsažené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 21. 8. 2013, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si i další důkazy, z kterých bude při svém rozhodování vycházet, pokud vyvstaly pochybnosti o údajích v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Žalobce pouze uvedl v podání ze dne 23. 3. 2015 označeném jako „žádost o přerušování správního řízení“, že žádá o přezkoumání jednotlivých záznamů bodů do bodového hodnocení řidiče a zda tyto záznamy byly provedeny na základě způsobilých podkladů. K žádosti žalobce připojil kopii žádosti o obnovu řízení ve věci rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 20. 8. 2013 vedené pod č. j. KRPK-75231/PŘ-2013-1900DP, ve které odůvodnil existenci nové skutečnosti, která neexistovala v době původního řízení a kterou tak nemohl uplatnit. Touto skutečností je, že žalobce „*nesouhlasil s projednáním přestupku na místě v blokovém řízení, kdy se domníval, že takovou rychlostí nejel a ani jet nemohl, neboť by to neumožňoval provoz na komunikaci. Na místě policistům sdělil, že s přestupkem nesouhlasí, kdy mu bylo sděleno, že danou věc není možno projednat jinak než blokově. Nyní je se již pan D. vědom skutečnosti, že přestupek mohl být projednán jiným způsobem a žádá tedy o obnovu řízení, aby mohl dostat svých práv.*“ K tomuto tvrzení však žalobce žádné jiné bližší skutečnosti neuvedl a rovněž k prokázání svých tvrzení nepředložil jediný důkaz. Soud souhlasí s názorem správního orgánu I. stupně vyjádřeným na str. 2 prvostupňového rozhodnutí, že oznámení o uložení blokové pokuty ze dne 21. 8. 2013 žalobce nedostatečně zpochybnil. Soud rovněž podporuje tvrzení správního orgánu I. stupně, že k pochybnostem o způsobilosti předmětného oznámení o uložení blokové pokuty nemohlo dojít ani ze samotného obsahu tohoto oznámení, když toto obsahovalo dostatečné množství údajů prokazujících spáchání přestupku žalobcem (údaje o přestupci, označení vozidla, údaj kdy a kde se stal přestupek, popis skutku, právní kvalifikace a udělená pokuta).

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 23. září 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková